

O SIRADA

ERMAN ÇAĞLAR

Üçüncü Kitap

Sonsuza Kadar Pazar Sabahı
ve Diğer Yazılar

© KARAKARGA YAYINLARI 406

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

**O SIRADA: Üçüncü Kitap
Sonsuza Kadar Pazar Sabahı ve Diğer Yazılar**

Erman Çağlar

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Editör: Neslihan Perker

Kapak Tasarım: Ender Yıldızhan

Sayfa Tasarımı: Melike Doğan

Sosyal Medya- Grafik: Tuğçe Budak-Mesud Topal-Nursefa Üzüm Kalender

1. Baskı: Ocak 2023

ISBN: 978-625-8360-20-2

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı/İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com info@karakarga.com

 [karakargayayinlari](https://www.facebook.com/karakargayayinlari) [karakargayayinlari](https://www.instagram.com/karakargayayinlari) [karakargayayin](https://www.twitter.com/karakargayayin)

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

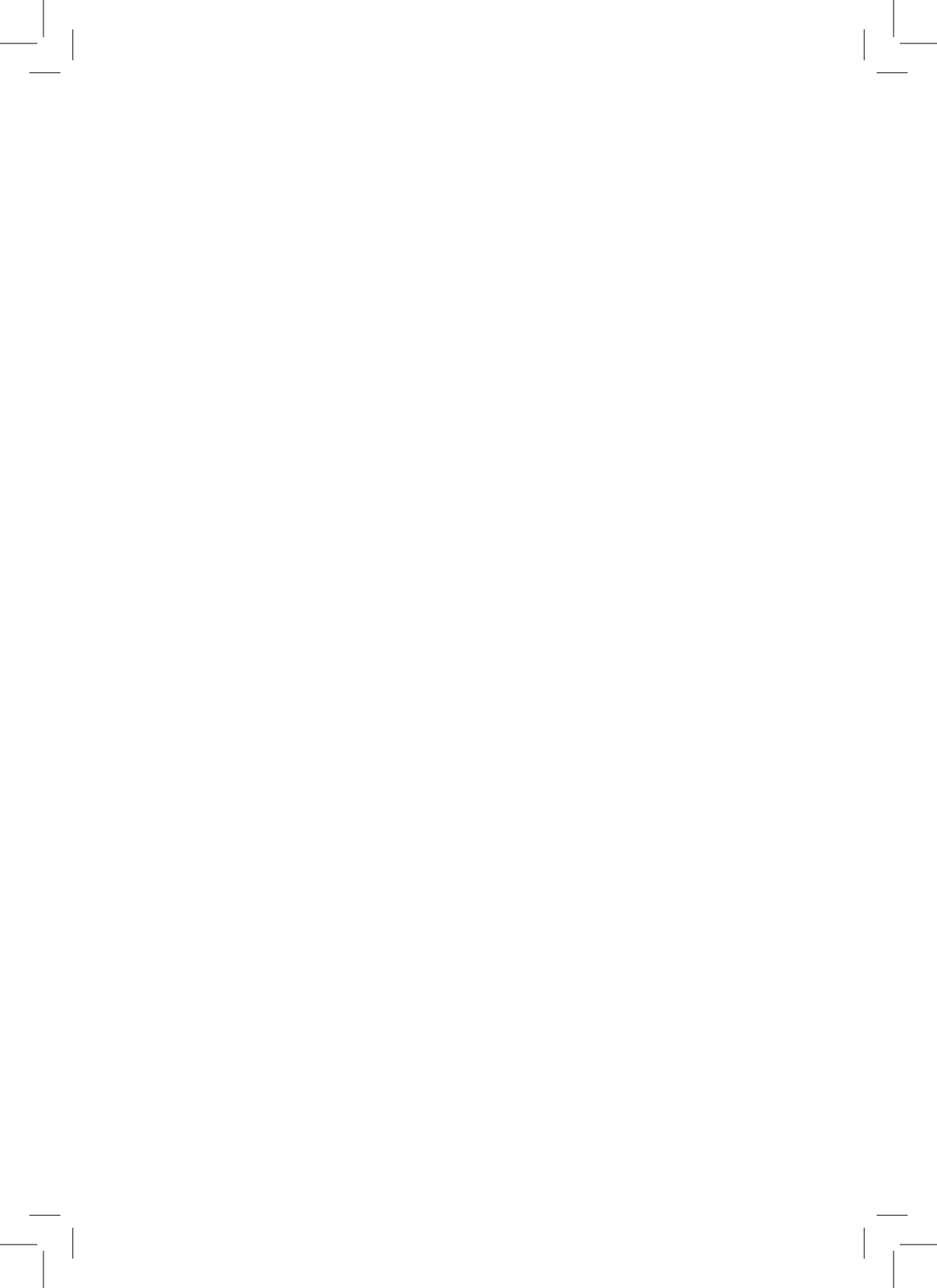
Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 48625

Destek Dükkan

İÇİNDEKİLER

Evden çok uzaklara	9
Sonsuza kadar pazar sabahı	13
Haram çarpı yüz	16
Kendini rahat hissettiğin yer	19
Küçük parçalar	22
Anıtsal bir sıkıntı	25
Minibüs şoförü olmanın artıları ve eksileri üzerine bir deneme	27
Kunduz gibiyim bebeğim	30
Neşeli, fakat alkolsüz bir vücut	33
Başkalarıyla konuşmak kolaydır	37
Takım elbise söyler sana	40
Dev Türk bayrağı	43
Sisifos Turizm	46
Bugün de ölmedim anne (aksine yaşadım, öğlen yemeğinde tavuk ve pilav pedim)	48
Talcid bebe giyim	51
Bir gün ofisinize geleceğim	54
Kralın çeşit çeşit sıkıntıları	56
Kötüler uzun yaşar	58
Ferhan Abi'nin eşofmanlı yaşamı	61
Tavşan bakımı: surat ifadesi olmayan bir hayvanı mutlu etmenin sırları	64
Erman bir tane	67
At var	70
Tiksinmişler	73

Uygarlık demek sıra numarası veren makine demektir	76
Ben topraktan bir canım; bazen tavuk döner yiyorum, kola içiyorum.	
Budur taştan farklı yanıım.....	79
S.kerler	82
Babaeski'nin sorunları	85
Sokakta gördüklerimiz nelerdir?	88
Beni başka minibüse verme minibüsçü.....	91
Kadınları anlamak ve onlarla sesli olarak dışınızdan konuşmak	93
TRT 2	96
Onu çok çirkin yapacağım! – Eve yatıya gelen misafiri alt eşofman ve eski tişörtle giydirme sanatı	99
Gençtim ve eve sanayi tipi trifaz elektrik çektermeye çalışıyordum	101
Kalp kırmanın eşiğinde ya da değer kıymet bilmek	104
Can düşmanlarım	107
Papağan çubuğuna asılı hayatlar	110
Bilmiyorlar.....	113
Her şeyin çaresi doğada var ama ormanda gece yalnız kalırsan ölebilirsin.....	116
Tropik adada sıkıntı	119
Üzücü bir gitar solo	122
Kıvanç Tatlıtuğ hayatımı kurtardı	125
Babaeski Kanatlı Hayvan Festivali	128
İnsanın canını sıkmanın binbir yolu.....	131
Rüyamda evler yıkılıyor.....	135
İnsan zaman zaman darlanan bir varlıktır	138
Bilmediğim bütün akorlar	141
Sektörün önde gelen işlenmiş et üreticilerinden birinin sosyal medyasını yönetmek ya da sürekli düşme hissi	144
Aramızdaki kavgadan daha güçlü bir şey.....	147
Çok fazla kan vardı, her şey çizi yüzünden olmuştu	150
Üç gün tatil olunca	153

Anlamın peşinde, milenyumun on geçi: İnternet ve Türkiye.....	156
Egzotik hayvan kaçakçılığı	159
Aslan dayının vergi borcu ve diğer fantastik öyküler	162
Paralel evrenler ve yatak odasına dahil edilen balkonlar	165
Yeni bir apartman mümkün.....	168
Donlu ve silahlı.....	171
Önce insanlar söylemiş: Bu ne? Bunun adı ne? Gerçekten?	175

Evden çok uzaklara

Evde işlerin pek yolunda gitmediği bir dönemden geçiyorduk. Ben ergendim, yaz çok sıcaktı, babam bir haller içindeydi, muhabbet kuşları konuşmayı sökemedi art arda ölmeye devam ediyordu. Belki de eve neşe getirmeleri için muhabbet kuşlarına gereğinden fazla yükleniyorduk, konuşmaları, en azından “babacık” ya da “aslan cimbon” demeleri için fazla baskı uyguluyorduk hayvanlara. Ben yakın zamanda anadolu lisesi sınavlarına girmiştım, ama bana bu kadar yüklenmemiştı insanlar. Benim yaşamadığım sınav stresini minicik bünyelerinde hissediyor, “ba-ba-bababababa” şeklinde başarısız bir babacık denemesinin ortasında aşırı efordan çatlıyordu muhabbet kuşlarımız. Belki konuşuran yemin kutusunu tam okumamıştık, belki konuşuran yemi normal yeme ek olarak sadece haftada bir vermemez gerekiyordu. Belki konuşuran yemi altın vuruş dediğimiz overdose şeklinde kullanıyor ve teypten yedi yirmi-dört dinlettiğimiz kuş konuşurma kasedini daha fazla dinlememek için kendi canına kıyıyordu minik yürekler. Muhabbet kuşlarından çok fazla şeyin beklendiği yıllardı. Televizyon kanalları ve medya bilinçsiz bir şekilde konuşan muhabbet kuşlarını devamlı gündemde tutuyor, konuşamayan muhabbet kuşlarını inanılmaz bir zan altında bırakıyordu. Babacık diyen kuşlar sıradanlaşmıştı artık gözümüzde, çıta çok yükselmişti, “Türküm, doğruyum, çalışkanım, Atatürk, ATATÜRK, ATATÜRK, Selanik” diye bağırın kuşları izliyorduk ana

haber bültenlerinde. CHP'nin, CHP olduğu yıllardı. Bilmiyorum, o zamanlar belki muhabbet kuşlarımızdan biri gerçekten gönülden bir şekilde “babacık” derse sorunlarımız çözülecek gibi hissediyordum. Belkilerle dolu bir seneydi. Belki muhabbet kuşu bir kere gerçekten gönülden “aslan cim bom” falan deseydi babam bu olayın komik bir şey olduğuna karar verecek, “Konuşan kuş mu olurmuş yav meh meh meh” şeklinde keyiflenecek ve kafa olarak biraz rahatlayacaktı. En azından plan bu yöneydi.

Değişik bir şey olması gerekiyordu. Evin içinde büyüyen sıkıntı iyice sıkışmadan, herhangi bir patlamaya yol açmadan önce hayatlarımızda değişik bir şey olması gerekiyordu. Her sene kasabamızda düzenlenen Tarım Festivali'nden, ya da TRT'de yayınlanan yağlı güreş turnuvalarından daha güzel bir şey olması gerekiyordu. Gazetenin yüz kupona verdiği telesekreterli telefon için kupon biriktirmeye böyle bir motivasyonla başladım. Kuş değil telefon konuşacaktı. Akşama gelirken "Bir şey lazım mı?" diye arayan babam benim telesekretere bıraktığım şakalı mesajlarla keyiflenecek ve iyi ki çocuk yapmışız diye düşünecek, bu şekilde aile bağlarımız güçlenecekti. Bu kadar olmasa bile değişik bir şey olacaktı. Hayat koşulları beni saçma sapan hareketler yapmaya itiyordu. Sorunlu genç olup alkol ve uyuşturucu batağına saplanmam gerekirken, tatsız ve sıkıcı bir insan olduğum için kuponla gazeteden telesekreterli telefon kazanmaya karar verdim.

Çok fazla kupon topladım, topladığım kuponları kaybolmasınlar diye, buruşmasınlar diye kupon toplayıp aldığımız ansiklopedilerin arasında sakladım. İçimde yanan bir ateş vardı, ancak gazeteyi alıp, o günün kuponunu kesince biraz rahatlıyordum. Yirminci kupona gelince gazete ilk yirmi kuponu kaçırınlar için

yirmi kupon değerinde mega kupon verdi. Bir insan, gerçekten istediği bir şeyin ilk yirmi kuponunu nasıl kaçırır? Şimdi düşününce yine sinirleniyorum. Bazı hak etmeyen insanların evinde şu an telesekreterli telefon olduğu düşüncesi içimi dağlıyor. İlk yirmi kuponu eksiksiz toplamıştım ama “mega kuponunuz nerede, onu da getirmeniz gerekiyordu” şeklinde bir sıkıntı çıkarırlar diye mega kuponu da kestim, diğer kuponların arasına koydum.

Çeşitli mega ve süper kuponlarla birlikte yaklaşık yüz seksen kupon değerinde kuponla gazetenin kampanya merkezine gittim, telefonu teslim aldım. Kutulu halini ilk defa görüyordum. Tırt bir cihaz olmadığı kutusundaki İngilizce yazılardan bile anlaşılıyordu. Hemen eve gittim, eski telefonumuzu söktüm. Annem hemen “Telefonu bozarsan baban seni yok eder” şeklinde direnç göstermeye çalıştı değişime. “Hayır” dedim. Bu değişik bir şey, bunu yaşamamız lazım. Yeni telefonu gösterdim, beğendi ama yine de emin olamadı, “Öteki telefonda benim numaralarım kayıtlıydı” dedi. Bunda da var kayıt. Her şey var. Telesekreter özelliğini öne çıkararak tanıttım cihazı, “Bilmiyorum, ne gerek var, hep evdeyiz zaten” dedi. Bundan sonra asla evde olmayacağız, bambaşka yerlerde olacağız, evden daha önce hiç uzaklaşmadığımız kadar çok uzaklaşacağız. Senin aklına otomatik olarak Bolayır falan geliyor yazlık orada olduğu için ama daha da uzağa gideceğiz.

Sistemi çözdükten sonra telesekreter mesajımı kaydetmesi için annemi çağırdım, yabancı filmlerden de bildiğimiz üzere bu evin hanımının göreviydi. “Şu anda evde yokuz, lütfen sinyal sesinden sonra mesaj bırakın” diyecekti. İsterse filmlerden gördüğü şakaları da yapabilirdi. Şiddetle karşı çıktı, ne dediysem yanaşmadı, fotoğraf makinesinin ruhları hapsedtiğine inanan bir kızılderili mo-

tivasyonu la kaçtı aletten. Bir süre gizlice sesini kaydederim diye telefonun olduğu odaya bile girmedi. Yeni alınan cihazı kullanamazsam ölüürüm. Kayıt tuşuna bastım, titreyen ergen sesimle telesekreter mesajımızı kaydettim: "Şu an evde yokuz, lütfen mesaj sesinden sonra mesaj bırakınız." Basit ama yeterli ama ergen sesi yüzünden bir o kadar da çirkin.

Bir noktada yanlış bir tuşa basılmış olabilir, kurulumda bir sıkıntı yaşanmış olabilir.

Babam evi aradıkça telesekretere düşmüş, benim "Evde yokuz" diye inleyen sesimi dinlemiş, "Açsanıza oğlum!" diye bağırması, yaklaşık yüz kere aramış, geniş çaplı bir sinir krizi geçirerek işyeri ve ev arasındaki mesafeyi koşarak gelmeye karar vermiş. İşyeri ve ev çok yakın zaten, koşmasa bile beş dakika. Geldiğinde iletişim kanalları çok kapalıydı, konuyu sağlıklı bir şekilde tartışamadık.

Sonsuza kadar pazar sabahı

Zor bir rüyadan uyandım. Rüyamda kasabadayım, evimdeyim, dışarıdan belediye hoparlöründen hiç bitmeyen bir anons yayınlıyor. Ellerim kucağında çocukluğumdan kalma korkunç koltuk takımının ikili koltuğunda oturup anonsu dinliyorum. “Kasaba halkının dikkatine, balık haline çok taze ve leziz levrek gelmiştir” diye başlayan anons son yarım saat içinde bambaşka noktalara gelmiş, dinliyorum. Kasabada esnafın işi görülsün, taze balık tazeyken yenilsin, bir sonraki güne kalmasın diye böyle anonslar dönerdi ben çocukken. Anonstan önce sinyal, sinyalden sonra taze balık haberi mi gelecek yoksa eşraftan birileri öldü de onu mu söyleyecek bilemezsin. Ya cenaze, ya da akşama ızgara balık. Her başarısız kasaba gibi ortasından durmaksızın kamyon geçen, kamyon olmanınca sessizliği sonsuz bir pazar sabahına benzeyen kasabamızın hem ezana, hem de belediye anonslarına bu yüzden çok ihtiyacı vardır. Başka türlü, sessizlikte, kasabanın sakinleri birbirlerinden şüphe etmeye başlarlar, akıllarına bin türlü şey gelir.

Belediye hoparlöründen zaten boğuk çıkan sesler, anonsu okuyan belediye çalışanın elindeki metne sopayla, dayakla dize getirilmesi gereken vahşi bir hayvan muamelesi yapması sonucu iyice anlaşılmaz bir hal alıyor. Balık haline çok taze balık geldiğinden, belediyenin bu sene bir yaz kampı düzenleyeceğinden, bütün

kasaba olarak hep birlikte Karadeniz kıyısında bir yerlere yaz kampına gideceğimizden, bu yüzden herkesin mutlaka içine mayo giymesi gerektiğinden bahsediyor anons, parça parça gelen seslerden seçebildiğim kadarıyla. Arada durup dururken ilkokulların tenefüs müziği olarak kullandığı tek sesli klasik müzik parçalarına geçiyor, o bitince tekrar yaz kampında neler yapılacağını, sabah kahvaltıdan sonra denize gireceğimizi, öğleden sonraları güneşin sıcağı biraz geçince hep birlikte voleybol oynayacağımızı, voleybol turnuvası yapılacağını, voleyboldan sonra akşam yemeğine kadar dinleneceğimizi falan anlatıyor. Oysa güneşin sıcağı hiç geçer mi? Güneşin sıcaklığında bir oynama olursa Dünya için büyük sıkıntı olmaz mı? Anonstaki ses yanımıza eklemek almamamız gerektiğini, ekmeği gittiğimiz yerden alacağımızı söyleyip tekrar klasik müziğe bağlıyor.

Bütün bir kasabanın içine mayo giyeceği düşüncesi beni biraz tedirgin ediyor. Kucağımdaki ellerime bakıyorum, kalkıp gidesim, annemi bulasım var. Büyük ihtimalle o da evin bir yerlerinde endişeyle anonsu dinliyor, işin lojistik kısmını düşünüyor. Çocukların mayoları, yanımıza köfte alacak mıyız, köfteyi oraya gide ne kadar neyin içinde götüreceğiz, ne kadar köfte yeter, aileden kimler bizim arabada gelecek? Saçma sapan işler. Dandik klasik müzik kimseyi sakinleştirmiyor, beni zaten sakinleştirmiyor. Senelerce bu dilü dilü diye tek notadan çalan klasik müzikle derslere girip çıktım, benim kafamda sıkıntı ve aciliyet hisleriyle kaynaştı klasik müzik. Klasik müzik kesiliyor, anons “İsteyen vatandaşlarımız kendi araçlarıyla gelebilir, belediye önünden kamp alanına servisler kaldırılacaktır” diyor. O zaman dayımları falan otobüse koyarız, arabada sıkışmanın anlamı yok diye düşünüyorum, annem büyük ihtimalle çok ayıp olur diye düşünüyor. Bütün kasaba içine giyeceği mayoyu düşünüyor, anons “Mayosu bulunmayan

vatandaşlarımıza belediyemiz tarafından mayo sağlanacaktır” diyor. Mayosu olduğu halde gidip belediyeden beşer onar tane mayo alacak arkadaşlarım var, çok iyi biliyorum, onlara da çok sinirleniyorum. Bırak ihtiyacı olan alsın.

Belli belirsiz bir sinirle uyandım. Hep birlikte yaz kampına gidip öğlenleri voleybol oynayan bir kasaba fikri hiç aklımdan çıkmadı, hayatım boyunca bilmediğim bir sıkıntıyı bütün gün içinde dolaştırdım.

